

FRANCESCO PETRARCA

Hűs víz lágy, tiszta sodra

(CHIARE FRESCHE E DOLCI ACQUE)

Hűs víz lágy, tiszta sodra,
melybe csodás tagokkal
merült, akit egyetlennek talállok;
nemesen ágazó fa,
melyben – rávall e sóhaj –
gyakran keresett szép csípője gyámot;
füvek, réti virágok,
melyeket könnyü szoknya
ért, fennköltén redőzve,
szent táj, ahol legyőzte
s a szép szempárral szívem fölnyitotta
Ámor; figyeljete ma
fájdalmasan szóló végső szavamra.

Ha végül az a sorsom,
s készítik is a mennyben,
hogy könnyes szememet Ámor lezárja,
jótét kegy: itt nyugodjon
köztetek árva testem,
s póre lelkem térjen meg otthonába;
a vég kevésbé fájna,
hogya a kétes útra
ezt a reményt vihetném,
megfáradt lelkem ennél
nyugalmasabb révbe sohase jutna,
csontjaim elgyötörve
nem hagyhatnám békésebb sírgödörre.

Talán idővel, egyszer,
a szép, szelíd Nemesvad
visszatér régi pihenőhelyére,
vágódó, fürge szemmel

szétnéz, engem keres majd,
 ahol a szent napon tűntem elébe,
 de – jaj! – ha körbenézve
 követ s port lát helyemben,
 arra indítsa Ámor,
 hogy fölsóhajtva jámbor,
 éghez szóló, szelíd fohászt rebegjen,
 és bírja rá malasztra,
 finom fátylával könnyeit itatva.

Egy viruló fa lombja
 – máig is kedves emlék –
 virágesőt szórt-hullatott ölébe,
 s ő ott ült meghuzódva,
 ahol diccsel övezték,
 bevonva szirmok gyöngéd fellegébe;
 szálltak ruhaszélére,
 szőke hajfonatára,
 mely gyöngynek, színaranynak
 tűnt föl szememben aznap,
 szálltak földre, szálltak a vízbe, árba,
 s egy, kissé félre tartva
 azt súgta tán: „Ez Ámor birodalma.”

Álmélkodva, ijedten,
 hányszor elmondtam akkor:
 „Eljött közénk a mennyek teremtménye!";
 s láttára önfeledten
 elváltam a valótól,
 orcája, szava, édes nevetése,
 csodás, isteni lénye
 úgy elragadtak engem,
 hogy fölsóhajtva mondtam:
 „Ide én hogy jutottam?",
 mert azt hittem, hogy fönt vagyok a mennyben.
 S megszerettem e tájat,
 békére lelkem másutt nem találhat.

Ha volna éked, amennyit szeretnél,
járhatnál, dal, merészen
az erdőn túl is, emberek körében.

SZÉNÁSI FERENC fordítása